

Arrest

nr. 232 363 van 7 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 september 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2019.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 13 december 2019 waarbij de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de zitting van 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DE LIEN, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 26 juni 2012 België is binnengekomen, diende op 27 juni 2012 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 28 september 2012 nam de commissaris-generaal de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoeker.

1.3. Bij aangetekende brief van 13 maart 2019 werd verzoeker opgeroepen omdat een nieuw element in aanmerking moet worden genomen in verband met de vluchtelingenstatus.

1.4. Op 31 juli 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 1 augustus 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 27/06/2012
Overdracht CGVS: 04/07/2012*

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 2 april 2019, van 14u10 tot 16u55, bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocate, Meester Anaïs Goos loco Jan De Lien, was aanwezig tijdens het volledige onderhoud.

A. Feitenrelaas

U diende op 27 juni 2012 een verzoek in om internationale bescherming in België. U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de Afghaanse provincie Baghlan. Op datum van 28 september 2012, besliste het CGVS u de vluchtelingenstatus toe te kennen omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

U werd op 1 februari 2018 definitief veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar, met uitstel voor 5 jaar van de tenuitvoerlegging van de straf, alsook tot een geldboete omwille van het wetens en wederrechtelijk kinderpornografisch materiaal verwerven, in bezit hebben of zich met kennis van zaken, door middel van informatie en communicatietechnologie, de toegang daartoe te verschaffen (bezit van kinderpornografie).

Op basis van voornoemde veroordeling, verzocht de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen per schrijven van 11 december 2018 (ontvangen op 7 januari 2019) om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatuut te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 2 april 2019 had u een persoonlijk onderhoud op het CGVS, teneinde u de kans te geven om zich te verdedigen en elementen naar voor te brengen tot behoud van uw vluchtelingenstatus.

B. Motivering

Niettegenstaande u op 28 september 2012 erkend werd als vluchteling moet heden uw vluchtelingenstatus ingetrokken worden.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het arrest van het Hof van beroep te Antwerpen van 1 februari 2018. Uit dit arrest blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor het bezit van kinderporno, met in casu zeer jonge kinderen, die werd aangetroffen op uw laptop.

Art. 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het in kracht van gewijsde gegane vonnis van het Hof van Beroep te Antwerpen van 1 februari 2018.

Uit het vonnis in eerste aanleg van 24 maart 2017, dat door het Hof van Beroep bevestigd werd, blijkt dat de rechtbank de feiten van de tenlasteleggingen als bijzonder ernstig kwalificeerde en benadrukte dat de beklaagde niet stil stond bij het feit dat “voor elk gemaakt beeld kinderen, - in casu - zelfs zeer jonge kinderen in werkelijkheid op een gruwelijke manier misbruikt worden. Door het bezit ervan draagt beklaagde bij tot het verder misbruik van deze nog zeer jonge kinderen.”(vonniss, p. 2). Het Hof van Beroep

bevestigde de ernst van de feiten en stelde dat de gevangenisstraf en geldboete gepaste straffen zijn rekening houdende met onder meer de ernst van de feiten en de zeer jonge leeftijd van de op de foto's voorkomende misbruikte kinderen alsook de persoonlijkheid van beklaagde.

Voorts blijkt uit het arrest dat u kampt met vermijdende en vooral perverse persoonlijkheidstrekken en er aanwijzingen zijn van een problematische psychologische afgrenzing, alsook dat er tevens aanwijzingen zijn van vermoedelijke parafiele kenmerken van het pedoseksuele type. Echter ontkent u totaal enige interesse in minderjarigen, waardoor de rechtbank van oordeel is dat de kans op slagen in het kader van een behandeling miniem lijkt.

Gelet op de gevolgen voor de slachtoffers, waartoe u door het bezit van kinderpornografie toe bijdraagt, de aard en de objectieve ernst van de door u gepleegde feiten, en de kwalificatie van de misdrijven, moet worden vastgesteld dat uw handelingen een zeer ernstige inbreuk op de fundamentele waarden van een moderne samenleving vormen. Het lijdt dan ook geen twijfel dat het misdrijf waarvoor u definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft.

Bij het bepalen of u actueel een gevaar vormt voor de samenleving werd onder meer rekening gehouden met de ernst van de gestelde daden, met uw individuele verantwoordelijkheid, met de strafmaat die gehanteerd werd, en met uw volledige ontkenning van enige aanwijzingen van interesse in minderjarigen en uw aldus onmogelijk maken van een gepaste behandeling. Uit de aard en de bijzondere ernst van de feiten blijkt evenwel dat u door toedoen van uw persoonlijk gedrag een actueel gevaar vormt voor de samenleving; het gepleegde misdrijf is immers dermate ernstig dat deze vaststelling an sich reeds voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingen. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, had u op 2 april 2019 een persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Met betrekking tot voornoemde veroordeling en straf, verklaarde u nooit effectief in de gevangenis te hebben gezeten en nooit een geldboete diende te betalen wegens uitstel van de strafuitvoering omdat u geen andere feiten pleegde en zich houdt aan de voorwaarden (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 3). Met betrekking tot de gepleegde feiten, minimaliseerde u de ernst ervan door te stellen dat het probleem volgens de rechtbank was dat de politie een paar foto's van een pornosite hadden gevonden op uw laptop, dat ze vele (pornografische) beelden van volwassenen en slechts enkele met jongeren / jonge personen hadden aangetroffen, dat de rechter u zei dat sommige personen op de beelden 15 à 16 jaar waren en dus te jong (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 5 en 7). Geconfronteerd met het feit dat het om meer dan slechts enkele pornografische beelden ging, stelde u dat u op de rechtbank slechts twee of enkele foto's werden getoond en u zei dat het genoeg was (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 7). Geconfronteerd met het feit dat u volgens het vonnis werd veroordeeld wegens het plegen van bijzonder ernstige feiten, namelijk bezit van porno waarbij zeer jonge kinderen gruwelijk misbruikt worden, bleef u uw individuele verantwoordelijkheid ontkennen door te stellen dat u online onvrijwillig werd geleid naar porno met minderjarigen, dat u niet wist dat het niet mocht en dat het om een eenmalige vergissing ging die lang geleden plaats vond (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 5 en 7). Geconfronteerd met het verslag van de door het gerecht aangestelde psychiater betreffende uw persoonlijkheid – perverse persoonlijkheidstrekken, problematische psychologische afgrenzing en kenmerken van het pedoseksuele type - bleef u ontkennen, stelde u dat voornoemde feiten onbedoeld gebeurden en niet meer zullen gebeuren (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 8). U stelde niet precies te weten wat de door het gerecht aangeduide forensische psychiater voor de rechtbank verklaarde maar dat hij u verklaarde dat u slaagde in alle proeven en dus geen psychische problemen hebt (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 8-9). Uw minimalisering van de gepleegde feiten en het problematische aspect ervan alsook uw ontkenning van individuele verantwoordelijkheid en psychologische problemen, bevestigen dat een intrekking van uw vluchtelingenstatus gerechtvaardigd is.

Verder verklaarde u geen gevaarlijke persoon te zijn en goed ingeburgerd te zijn in de Belgische maatschappij (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 3-4, 6, 10). U stelde al 5 jaar te werken als polyvalente medewerker in verschillende dienstencentra van een zorgbedrijf te Antwerpen,

tegenwoordig met een vast contract voor onbepaalde duur (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 3-6). U verklaarde te hebben deelgenomen aan sollicitaties en examens met concurrerende kandidaten, dat u telkens opnieuw werd aangenomen op basis van uw werkervaring en goede werkreputatie alsook omwille van uw goed gedrag en zeden (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 6). U legde in dit verband de volgende stavingstukken voor: een vervangingsovereenkomst voor onbepaalde duur dd. 01.12.2015 tussen Zorgbedrijf Antwerpen en uzelf als bediende polyvalent werkmans in de keuken te WZC De Gulden Lelie Antwerpen, een brief met gelukwensen aan u voor de nieuwe job bij Zorgbedrijf Antwerpen en informatie over een onthaaldag op 19 januari 2016 en een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur dd. 09.02.2018 tussen Zorgbedrijf Antwerpen en uzelf als voltijdse bediende polyvalent werkmans te DC Hof ter Beke. Uw voornoemde verklaringen en door u neergelegde documenten doen echter geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Overigens valt op dat uw recentste arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur dateert van slechts een week nadat u definitief werd veroordeeld, zodat het mogelijk is dat uw werkgever niet op de hoogte was van uw veroordeling.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat betrokkene een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet, dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot een actuele terugkeer naar de Afghaanse provincie Baghlan, verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud dit niet te willen omwille van dezelfde motieven op basis waarvan u de vluchtelingenstatus kreeg (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 9-10).

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikel 55/3/1, §1 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

Hij zet uiteen als volgt:

“1.

De bestreden beslissing steunt op artikel 55/3/1 Vreemdelingenwet. Dit artikel somt de gevallen op waarin de vluchtelingenstatus kan worden ingetrokken en de gevallen waarin dit moet. Het artikel luidt als volgt: “§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.

§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in :1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/2 uitgesloten wordt of had moeten zijn; 2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of acht er gehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

§ 3. Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf I of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4. ”

Dit artikel is een omzetting van artikel 14, §4 en §5 van de Kwalificatierichtlijn:

“ 4. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie aan een vluchteling verleende status intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer:

- a) er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt;
- b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf

5. De lidstaten mogen onder de in lid 4 omschreven omstandigheden besluiten geen status te verlenen aan een vluchteling wanneer nog geen besluit in die zin is genomen. ”

De wetswijziging waarmee artikel 55/3/1 Vreemdelingenwet in het leven werd geroepen, werd in essentie ingevoerd in het kader van de strijd tegen terrorisme: “Het voorliggend ontwerp beoogt eveneens in uitvoering van het regeerakkoord de groeiende dreiging van radicalisering en terrorisme te bestrijden door in mogelijkheden te voorzien om de internationale beschermingsstatus in te trekken of te weigeren in geval van terroristische daden ”.

Volgens paragraaf 1 van artikel 55/3/1 Vreemdelingenwet kan de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De bestreden beslissing is gesteund op deze paragraaf.

De kwalificatierichtlijn biedt geen definitie van het begrip “gevaar voor de samenleving” of “een bijzonder ernstig misdrijf” en ook de Belgische wetgeving duidt deze begrippen niet.

De memorie van toelichting benadrukt wel dat “de weigerings- of uitsluitingsgevallen die worden gerechtvaardigd door een gevaar voor de samenleving of de nationale veiligheid, slechts op een beperkt aantal situaties betrekking moeten hebben of zelfs helemaal uitzonderlijk moeten blijven”. Artikel 55/3/1 Vreemdelingenwet dient met andere woorden restrictief te worden geïnterpreteerd en slechts in uitzonderlijke situaties te worden toegepast.

Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “crime”, en niet “infraction”. In de Belgische context verwijst het begrip “crime” op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip “infraction”.

Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen “crimes” in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. “Misdrijf” zoals vermeld in artikel 55/3/1 Vreemdelingenwet slaat dan ook niet op “misdaad” maar op de overkoepelende term “misdrijf” waarmee alle gedragingen die in strijd zijn met de strafwet worden aangeduid (zowel misdaad, wanbedrijf als overtreding). De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als “bijzonder ernstig”.

Voor de invulling van het begrip “bijzonder ernstig misdrijf” gaf de staatssecretaris er de voorkeur aan het CG VS een ruime beoordelingsmarge te laten.

Voor de invulling van de begrippen “gevaar voor de samenleving” en “bijzonder ernstig misdrijf” dient, omwille van de verschillen die bestaan tussen lidstaten op niveau van nationale wetgeving en interpretatie, een beroep te worden gedaan op internationaal recht.

Gezien artikel 14 §4-5 zich baseert op artikel 33, §2 van het VN-Vluchtelingenverdrag, kan de draagwijdte ervan naar analogie met dit artikel worden geïnterpreteerd.

Artikel 14 §4-5 betreft een uitzonderingsbepaling op het recht op bescherming zoals gewaarborgd in het VN-Vluchtelingenverdrag en het Handvest. Dit moet dus restrictief worden geïnterpreteerd.

Staten hebben een discretionaire bevoegdheid bij de appreciatie of een vluchteling als een gevaar voor de samenleving beschouwd wordt, maar deze is begrensd. Volgens het UNHCR dient een ernstig gevaar te worden aangetoond. Om te spreken van een gevaar voor de samenleving is een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf vereist.

Het betreft hier dus een dubbele kwalificatie, namelijk bijzonder en ernstig.

Mogelijke criteria die in overweging genomen kunnen worden om te bepalen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving, zijn de aard en de omstandigheden van het misdrijf, wanneer het begaan werd, de opgelegde straf, de persoonlijkheid van de dader en of er een risico bestaat op recidive.

Het UNHCR stipt aan dat bij het onderzoek alle omstandigheden in acht genomen moeten worden, ook de verzachtende omstandigheden en de mogelijkheid van rehabilitatie en re-integratie in de samenleving. Hoewel sommige misdrijven typisch bijzonder ernstige misdrijven zijn (bijvoorbeeld verkrachting, drugshandel, moord en kidnapping), is het noodzakelijk om telkens na te gaan of het misdrijf in het individuele geval objectief en subjectief als bijzonder ernstig kan worden beschouwd.”

De beoordeling is overigens essentieel prospectief, op de toekomst gericht. Er dient een actueel of toekomstig gevaar voor de samenleving te worden aangetoond. In het verleden gesteld gedrag kan een rol spelen maar is niet sluitend.

Ten slotte dient de weigering of de intrekking proportioneel te zijn en dient er een belangenafweging plaats te vinden tussen de belangen van de samenleving en het individu.

2.

Verzoeker werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen op 24 maart 2017 tot een gevangenisstraf van 10 maanden, met uitstel voor 3 jaar van de tenuitvoerlegging van de straf alsook tot een geldboete wegens het bezit van kinderpornografie. Deze werd aangetroffen op zijn laptop 24 mei 2016.

Op 18 februari 2018 werd hij definitief veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar, met uitstel voor 5 jaar van de tenuitvoerlegging van de straf en tot een geldboete.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, meent verzoeker dat het misdrijf niet bijzonder ernstig is zoals door de wet vereist in artikel 55/3/1, §1 Vreemdelingenwet.

Verzoeker wenst in casu eerst te verwijzen naar de feiten en omstandigheden van de zaak.

Een grondige lezing van het vonnis en het arrest geeft volgens verzoeker een duidelijker beeld van wat hij exact heeft gedaan.

Op een dag neemt verzoeker foto's van de woning van de burgemeester van Antwerpen. De politie stelt dit vast en in het klimaat van angst voor terroristische aanslagen gaat men meteen over tot een huiszoeking. Hierbij wordt de laptop van verzoeker in beslag genomen. Op deze laptop treft men enkele kinderpornografische bestanden.

Verzoeker heeft altijd benadrukt dat hij nooit intentioneel bij deze bestanden is terecht gekomen, maar dat dit gebeurde door het doorklikken op advertenties op bepaalde websites.

Dit herhaalde hij ook tijdens het persoonlijk onderhoud op 2 april 2019. Zijn weergave van de feiten is als volgt:

"Ze zeiden dat het minderjarige kinderen waren en toonden me twee foto's. Eerste foto was enkel van het onderlichaam. De andere foto was van enkel het bovendeel en het gezicht was van een erg jonge persoon inderdaad. Ik legde uit dat als je websites bezoekt er veel reclame en verwijzingen zijn die je brengen naar andere sites. (...) Ik zei dat ik het niet met opzet deed, dat ik spijt had en mijn fout toegaf. Ik zei dat ik niet wist dat het niet mocht en dat ik het in de toekomst niet meer zou doen." (Persoonlijk Onderhoud CGVS 2.04.2019, p. 5)

Verzoeker beklemtoont dat hij nooit enig minderjarige (seksueel) heeft benaderd. In casu gaat het om de vondst van enkele kinderpornografische foto's op een laptop, bezit. Het gaat niet om iemand die ooit overging tot enige actie en jonge kinderen zelf fotografeerde, benaderde of de intentie had dit te doen.

Ook de omstandigheden van de feiten en de situatie van de dader spelen een rol om de ernst en de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene te beoordelen. Hij moet het misdrijf bewust gepleegd hebben of er op substantiële wijze aan bijgedragen hebben.

Zonder de feiten te willen minimaliseren, blijft verzoeker erbij dat hij zich niet aangetrokken voelt tot kinderen en dat hij onopzettelijk in het bezit kwam van de afbeeldingen die werden aangetroffen op zijn computer. Ook gaf hij eerlijk toe niet te weten dat het om strafbare feiten ging. Hij legde uit dat hij in zijn land van herkomst nooit toegang had tot pornografisch materiaal en dat het voor hem dus een nieuwe ontdekking was. In het exploreren van deze ontdekking kwam hij zonder die intentie te hebben, terecht bij, door de Belgische wetgeving, verboden kinderpornografisch materiaal.

Daar waar een gebrek aan besef over de ernst van de feiten misschien ontbrak op het moment van het plegen, is verzoeker nu zeker tot inkeer gekomen. Op het moment van de feiten heerste er een zekere onwetendheid bij verzoeker. Echter na zijn veroordeling, nadat hij geconfronteerd werd met het begane misdrijf, heeft hij nooit nog dergelijke websites bezocht en zal hij dit ook niet meer doen.

Dit kwam tijdens het persoonlijk onderhoud ook duidelijk een aantal keer naar voor:

- "Mensen maken jammer genoeg fouten en dat was bij mij ook zo. Het is al lang geleden gebeurd en het was eenmalig." (Persoonlijk Onderhoud CGVS 2.04.2019, p. 7)
- "Ik zei tegen de rechter dat ik dit ding aanvaardde als mijn vergissing. Dat we die dingen niet kennen in ons land. Dat ik die fout in de toekomst niet meer zou maken. En het is al lang geleden." (Persoonlijk Onderhoud CGVS 2.04.2019, p. 7)
- "Maar dat kwam automatisch via die reclames. Ik beschouw die fout als een goede ervaring, als een les om het niet meer te doen." (Persoonlijk Onderhoud CGVS 2.04.2019, p. 7)
- "Ik ga het niet meer doen. Ik ben een normaal persoon. Het gebeurde en zal niet meer gebeuren. Die straf was ook een morele straf voor mij." (Persoonlijk Onderhoud CGVS 2.04.2019, p. 7)

Verzoeker is duidelijk diep geraakt door het incident.

De aangehaalde omstandigheden zijn zeer belangrijk bij het beoordelen van de ernst van het begane misdrijf.

3.

Verzoeker vervolgt dat artikel 55/3/1, §1 Vreemdelingenwet vereist dat er sprake is van een bijzonder ernstig misdrijf, en niet slechts een ernstig misdrijf.

Zoals uit de voorbereidende werken blijkt, was het de bedoeling van de wetgever om dit zeer uitzonderlijk toe te passen en voornamelijk terroristen en Syriëstrijders te viseren. Verzoeker is geen terrorist noch een Syriëstrijder. Verzoeker is nooit gewelddadig geweest, heeft nooit iemand bedreigd of benaderd, hij is ook geen moordenaar en hij heeft ook niemand verkracht. Het misdrijf waarvoor hij veroordeeld werd kan naar mening van verzoeker derhalve onmogelijk beschouwd worden als bijzonder ernstig zoals de wetgever het voor ogen had.

De door verzoeker gestelde daden kunnen dus niet gekwalificeerd worden als bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 Vreemdelingenwet. De bepaling bevat immers een uitsluitingsgrond, die een uitzondering is op de algemene regel van artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet en die dus restrictief moet worden toegepast.

4.

De beoordeling die het CGVS dient te maken is prospectief, op de toekomst gericht. Er dient een actueel of toekomstig gevaar voor de samenleving te worden aangetoond.

Toch stelt de bestreden beslissing louter:

“Uit de aard en de bijzondere ernst van de feiten blijkt evenwel dat u door toedoen van uw persoonlijk gedrag een actueel gevaar vormt voor de samenleving; het gepleegde misdrijf is immers dermate ernstig dat deze vaststelling an sich reeds voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt. Uit het geheel van de bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet. ”

In het verleden gesteld gedrag kan een rol spelen maar dit is niet sluitend. Een veroordeling mag niet automatisch leiden tot de intrekking van de vluchtelingenstatus. Zoals eerder gesteld, dient een actueel of toekomstig gevaar voor de samenleving te worden aangetoond. In casu ontbreekt dergelijke toets volledig.

Verzoeker meent nochtans dat diverse elementen in het administratief dossier duidelijk aantonen dat hij geen actueel gevaar voor de samenleving vormt.

Verzoeker wijst zo op het volgende:

Verzoeker wijst er op dat hij, toen hij zich de eerste maal moest melden voor de onderzoeksrechter, vrijgelaten werd. De onderzoeksrechter besloot verzoeker niet aan te houden. Dit betekent volgens verzoeker dat de onderzoeksrechter van mening was dat hij geen gevaar vormde voor de samenleving. De Belgische wetgeving omtrent voorlopige hechtenis is duidelijk:

“Slechts in geval van volstreekte noodzakelijkheid voor de openbare veiligheid en indien het feit voor de verdachte een correctionele hoofdgevangenisstraf van een jaar of een zwaardere straf tot gevolg kan hebben, kan de onderzoeksrechter een bevel tot aanhouding verlenen. ” (Art. 16. § 1 Wet Voorlopige Hechtenis)

De onderzoeksrechter achtte het niet volstrekt noodzakelijk voor de openbare veiligheid om verzoeker in hechtenis te nemen. Dit is ook een belangrijk element bij de beoordeling van het ernstig karakter van de door verzoeker gepleegde daden.

Bovendien dient ook rekening gehouden te worden met de strafmaat. Op 18 februari 2018 werd hij definitief veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar, met uitstel voor 5 jaar van de tenuitvoerlegging van de straf en tot een geldboete.

De volledige straf werd uitgesproken met uitstel.

Dat verzoeker als primaire veroordeelde de kans heeft gekregen tot verbetering.

Een straf met uitstel houdt in dat de rechter beslist tot een veroordeling en een straf, maar dat hij beslist dat de uitvoering van deze straf voor een bepaalde termijn wordt uitgesteld, in casu 5 jaar.

De rechter kan enkel een uitstel uitspreken als iemand nog niet eerder werd veroordeeld tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan 12 twaalf maanden en als hij de betrokkene niet veroordeelt tot een werkstraf of tot één of meerdere straffen van meer dan 5 jaar.

Verzoeker kwam nog nooit in aanraking met het gerecht. Hij had een blanco strafregister.

In casu werd het uitstel tot op vandaag nog niet herroepen. Verzoeker pleegde geen enkel ander misdrijf. Tijdens het persoonlijk onderhoud benadrukte verzoeker meermaals dat het een eenmalige gebeurtenis was en dat hij dit niet meer doet.

Verzoeker heeft met andere woorden nooit een dag in de gevangenis gezeten en heeft nooit een geldboete moeten betalen. Dit verklaarde hij ook zo tijdens het persoonlijk onderhoud (Persoonlijk Onderhoud CGVS 2.04.2019, p. 3).

Zowel in het vonnis van de correctionele rechtbank als in het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen valt te lezen dat de straffen werden opgelegd met uitstel gezien de persoonlijkheid van verzoeker, zijn kans op verbetering en maatschappelijke integratie.

Het gaat hier om een gunst die de rechter discretionair kan verlenen en in casu heeft verleend.

Indien het Hof van Beroep te Antwerpen verzoeker als gevaar voor de samenleving aanzag, dan was dergelijk uitstel nooit verleend. Dit is inherent aan deze manier van straftoemeting.

Hoewel dit geen enkele afbreuk doet aan de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten waarvoor hij definitief veroordeeld is, wijst dit potentieel wel op het feit dat verzoeker geen gevaar vormt voor de samenleving.

Bovendien gaat het om een gevangenisstraf van slechts 1 jaar.

Volgens het UNHCR moeten bij het onderzoek alle omstandigheden in acht genomen worden, ook de verzachtende omstandigheden en de mogelijkheid van rehabilitatie en re-integratie in de samenleving.

Uit de lezing van het arrest blijkt duidelijk dat het Hof van Beroep te Antwerpen een mogelijkheid tot rehabilitatie en re-integratie zag.

Uit het persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat verzoeker deze kans op verbetering met twee handen heeft gegrepen:

"Ondertussen spreek ik goed Nederlands en werk ik. Ik ben tevreden over mijn leven en werk hier. Ik ga op tijd naar huis 's avonds. Ik heb een goed salaris en spaar geld." (Persoonlijk Onderhoud CGVS 2.04.2019, p. 6)

"Ik werk als polyvalente medewerker. Ik doe verschillende dingen, zoals achter de toeg staan of helpen verhuizen. Ook poetsen. Ook de catering helpen, zoals met het uitscheppen van eten voor ouderen in het rusthuis." (Persoonlijk Onderhoud CGVS 2.04.2019, p. 6)

"Het is belangrijk dat je een goed mens bent, ook als je gaat solliciteren. Goed gedrag en zeden is belangrijk. Het is niet gemakkelijk om een vast contract te krijgen, zoals ik, gelet ook op de concurrentie. Sommige andere kandidaten spraken zelfs beter Nederlands dan ik. Maar ik heb al ervaring en een goede reputatie op het werk. Mijn werkgever kent me en weet hoe ik werk, wie ik ben als persoon. Als je je misdraagt, wordt je ontslaan na een waarschuwing. Goed gedrag en goed werken is cruciaal op mijn werk voor het zorgbedrijf. U mag mijn werkgever contacteren en vragen wie ik ben als persoon." (Persoonlijk Onderhoud CGVS 2.04.2019, p. 6)

Verzoeker werkt ondertussen meer dan vijfjaar voor een zorgbedrijf in Antwerpen en heeft een contract van onbepaalde duur.

De feiten dateren van mei 2016, dit is ondertussen ruim 3 jaar geleden. Sindsdien is er niets meer gebeurd. Verwerende partij liet na rekening te houden met het bovenstaande. Ze handelde naar het oordeel van verzoeker dan ook duidelijk onzorgvuldig door slechts een selectieve lezing te maken van het vonnis en het arrest.

Los van het feit of verzoeker al dan niet gevolgd kan worden in zijn weergave van de omstandigheden van de feiten, moet het CGVS zich wel de vraag stellen naar het actuele gevaar dat verzoeker zou vormen voor de samenleving. Enig onderzoek naar het actueel karakter van het gevaar ontbreekt in de beslissing van het CGVS.

Verzoeker laakt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing enkel rekening houdt met een selectieve lezing van de feiten en de motivering van de veroordeling van verzoeker om zo tot de conclusie te komen dat het om een 'bijzonder ernstig' misdrijf gaat, en hierbij helemaal geen rekening houdt met de specifieke omstandigheden van de zaak en met zijn persoonlijke situatie.

Nochtans zijn deze elementen volgens verzoeker van primordiaal belang om te kunnen nagaan of hij een 'gevaar voor de samenleving' vormt. Verzoeker meent dan ook dat de motivering van het Commissariaat-generaal op dat vlak veel te summier is.

De vluchtelingenstatus kan pas worden ingetrokken na een individuele beoordeling van de concrete feiten, rekening houdend met de aard van de inbreuk, de omstandigheden en de opgelegde straf.

5.

Ten slotte dient de intrekking proportioneel te zijn en dient er een belangenafweging plaats te vinden tussen de belangen van de samenleving en het individu.

De gevolgen moeten in rekening worden gebracht en alle belangen die meespelen moeten tegen elkaar worden afgewogen. Zo niet, wordt geen proportionaliteitstoets gevoerd en is een beslissing tot intrekking niet wettelijk. In elk geval dringt een restrictieve interpretatie van de uitsluitingsgronden zich op.

De intrekking mag niet automatisch worden toegepast, maar een daadwerkelijke proportionaliteitstoets moet worden uitgevoerd.

In casu werd er geen proportionaliteitstest doorgevoerd. Deze proportionaliteitstest diende toegepast te worden, zoals ook voorzien wordt bij de uitsluitingsgronden op basis van de Conventie van Genève. UNHCR benadrukte dit immers in haar richtlijnen.

In casu is deze proportionaliteitstoets duidelijk afwezig en daarom is de beslissing tot intrekking van verzoeker kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd.

Dat een loutere verwijzing naar de ernst van het misdrijf niet volstaat om de intrekking van de vluchtelingenstatus te verantwoorden.

Bovendien motiveerde het Commissariaat-generaal naar mening van verzoeker onvoldoende waarom hij een actueel gevaar vormt voor de samenleving. De motivering is met andere woorden ook op dat vlak niet afdoende.

De verwerende partij schendt in haar bestreden beslissing dan ook de materiële motiveringsplicht. De beslissing is niet afdoende gemotiveerd, kennelijk onredelijk en moet daarom worden vernietigd.

Bovendien schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel. Respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt namelijk in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier. Het is aan verweerder om een zorgvuldig onderzoek te voeren en zich op de juiste feitelijke gegevens te baseren (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Op basis van bovenstaande overwegingen en de concrete omstandigheden in deze zaak is verzoeker dan ook van oordeel dat de gestelde daden waarvoor hij werd veroordeeld, in de gegeven omstandigheden, thans niet kunnen worden gekwalificeerd als een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 Vreemdelingenwet en dus niet in aanmerking kunnen worden genomen om over te gaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus.”

2.1.2. Ter zitting van 10 januari 2020 legt verzoeker een aanvullende nota neer met volgende stukken:

- het verslag van een deskundige, forensisch psychiater dr. N. De Vos in het kader van het strafrechtelijk onderzoek (stuk 1);
- een wetenschappelijk artikel *“The consumption of Internet child pornography and violent and sex offending”* gepubliceerd in BMC Psychiatry van 14 juli 2009 (stuk 2).

2.2. Overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 en § 3, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, § 3, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De Raad bemerkt dat de wetgever de begrippen ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en ‘gevaar voor de samenleving’ niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden.

De Raad benadrukt dienaangaande dat in de Memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, op omstandige wijze uiteengezet wordt dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ geenszins beperkt is tot ‘misdaden’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *“Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “crime”, en niet “infraction”. In de Belgische context verwijst het*

begrip "crime" op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip "infractio". Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen "crimes" in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als "bijzonder ernstig"." (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, nr. 54-1197/001). Voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' gaf de Staatssecretaris er immers "de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten." (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, nr. 54-1197/003). Artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een "misdaad" in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het is de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf. Uit de tekst van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

2.3. Verzoekers vraag om rekening te houden met de feiten en omstandigheden van de zaak, laat de Raad niet toe om het oordeel van de commissaris-generaal af te wijzen. Het verzoekschrift brengt immers geen andere gegevens aan dan deze die in de bestreden beslissing werden opgenomen. Wat verzoekers redenering betreft dat hij niet wist dat het verboden was wat hij deed, merkt de Raad op dat verzoeker de vergelijking maakt met zijn leven in Afghanistan. In tegenstelling tot wat het verzoekschrift voorhoudt, was verzoeker zich wel degelijk bewust dat in Afghanistan het bezit van porno reeds zwaar bestraft wordt, ook al is het er toegankelijk. Verzoeker had gelet op deze context op de hoogte moeten zijn van het feit dat kinderporno strafbaar moet zijn, ook al is het toegankelijk. Zijn verklaringen opgenomen in het verzoekschrift en zijn verklaringen in het verslag van de gerechtsdeskundige, samen gelezen, tonen aan dat verzoeker zijn schuld toen en tot heden ontkent (Aanvullende nota verzoeker, stuk 1, p. 3).

Met het argument dat verzoeker nooit verdere stappen heeft gezet en het enkel gaat om de vondst van enkele kinderpornografische foto's op zijn laptop, minimaliseert verzoeker wel degelijk de feiten. Het wetenschappelijke artikel dat werd gevoegd in de aanvullende nota ter ondersteuning van zijn argument, heeft geen betrekking op verzoeker zelf. Het artikel gaat over een studie die werd uitgevoerd in Zwitserland in de periode 2002 en 2008, naar aanleiding van een gerechtelijk onderzoek ten gevolge van de stopzetting van een website die werd beheerd door een Amerikaanse firma. Het artikel zelf erkent trouwens dat er mogelijks een probleem is met de resultaten van het onderzoek omwille van de beperkte onderzochte groep (Aanvullende nota, stuk 2).

Verzoekers toelichting dat hij geen terrorist of Syriëstrijder is, houdt juridisch geen steek. De vereiste van een gevaar voor de samenleving omwille van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf dient immers te worden beoordeeld. Het loutere feit dat artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet een uitsluitingsgrond bevat, die als uitzondering restrictief moet worden toegepast, laat evenmin toe om de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

De Raad bevestigt dan ook de motivering van de bestreden beslissing:

"Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het arrest van het Hof van beroep te Antwerpen van 1 februari 2018. Uit dit arrest blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor het bezit van kinderporno, met in casu zeer jonge kinderen, die werd aangetroffen op uw laptop.

Art. 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het in kracht van gewijsde gegane vonnis van het Hof van Beroep te Antwerpen van 1 februari 2018.

Uit het vonnis in eerste aanleg van 24 maart 2017, dat door het Hof van Beroep bevestigd werd, blijkt dat de rechtbank de feiten van de tenlasteleggingen als bijzonder ernstig kwalificeerde en benadrukte dat de beklaagde niet stil stond bij het feit dat “voor elk gemaakt beeld kinderen, - in casu - zelfs zeer jonge kinderen in werkelijkheid op een gruwelijke manier misbruikt worden. Door het bezit ervan draagt beklaagde bij tot het verder misbruik van deze nog zeer jonge kinderen.”(vonniss, p. 2). Het Hof van Beroep bevestigde de ernst van de feiten en stelde dat de gevangenisstraf en geldboete gepaste straffen zijn rekening houdende met onder meer de ernst van de feiten en de zeer jonge leeftijd van de op de foto's voorkomende misbruikte kinderen alsook de persoonlijkheid van beklaagde.

Voorts blijkt uit het arrest dat u kampt met vermijdende en vooral perverse persoonlijkheidstrekken en er aanwijzingen zijn van een problematische psychologische afgrenzing, alsook dat er tevens aanwijzingen zijn van vermoedelijke parafiele kenmerken van het pedoseksuele type. Echter ontkent u totaal enige interesse in minderjarigen, waardoor de rechtbank van oordeel is dat de kans op slagen in het kader van een behandeling miniem lijkt.

Gelet op de gevolgen voor de slachtoffers, waartoe u door het bezit van kinderpornografie toe bijdraagt, de aard en de objectieve ernst van de door u gepleegde feiten, en de kwalificatie van de misdrijven, moet worden vastgesteld dat uw handelingen een zeer ernstige inbreuk op de fundamentele waarden van een moderne samenleving vormen. Het lijdt dan ook geen twijfel dat het misdrijf waarvoor u definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft.”

Waar het verzoekschrift nog vraagt om in rekening te brengen dat verzoeker werd vrijgelaten door de onderzoeksrechter, dat rekening moet worden gehouden met de strafmaat, dat hij een blanco strafregister heeft, blijkt verzoeker zich in wezen te steunen op de feitelijke gegevens van het arrest van het Hof van Beroep. Met dergelijk betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de commissaris-generaal deze informatie verkeerd heeft beoordeeld, evenmin dat hiermee geen rekening werd gehouden. In de bestreden beslissing wordt immers ingegaan op verzoekers argumenten die thans worden herhaald in het verzoekschrift:

“Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, had u op 2 april 2019 een persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Met betrekking tot voornoemde veroordeling en straf, verklaarde u nooit effectief in de gevangenis te hebben gezeten en nooit een geldboete diende te betalen wegens uitstel van de strafuitvoering omdat u geen andere feiten pleegde en zich houdt aan de voorwaarden (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 3). Met betrekking tot de gepleegde feiten, minimaliseerde u de ernst ervan door te stellen dat het probleem volgens de rechtbank was dat de politie een paar foto's van een pornosite hadden gevonden op uw laptop, dat ze vele (pornografische) beelden van volwassenen en slechts enkele met jongeren / jonge personen hadden aangetroffen, dat de rechter u zei dat sommige personen op de beelden 15 à 16 jaar waren en dus te jong (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 5 en 7). Geconfronteerd met het feit dat het om meer dan slechts enkele pornografische beelden ging, stelde u dat u op de rechtbank slechts twee of enkele foto's werden getoond en u zei dat het genoeg was (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 7). Geconfronteerd met het feit dat u volgens het vonnis werd veroordeeld wegens het plegen van bijzonder ernstige feiten, namelijk bezit van porno waarbij zeer jonge kinderen gruwelijk misbruikt worden, bleef u uw individuele verantwoordelijkheid ontkennen door te stellen dat u online onvrijwillig werd geleid naar porno met minderjarigen, dat u niet wist dat het niet mocht en dat het om een eenmalige vergissing ging die lang geleden plaats vond (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 5 en 7). Geconfronteerd met het verslag van de door het gerecht aangestelde psychiater betreffende uw persoonlijkheid – perverse persoonlijkheidstrekken, problematische psychologische afgrenzing en kenmerken van het pedoseksuele type - bleef u ontkennen, stelde u dat voornoemde feiten onbedoeld gebeurden en niet meer zullen gebeuren (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 8). U stelde niet precies te weten wat de door het gerecht aangeduide forensische psychiater voor de rechtbank verklaarde maar dat hij u verklaarde dat u slaagde in alle proeven en dus geen psychische problemen hebt (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 8-9).

Uw minimalisering van de gepleegde feiten en het problematische aspect ervan alsook uw ontkening van individuele verantwoordelijkheid en psychologische problemen, bevestigen dat een intrekking van uw vluchtelingenstatus gerechtvaardigd is.

Verder verklaarde u geen gevaarlijke persoon te zijn en goed ingeburgerd te zijn in de Belgische maatschappij (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 3-4, 6, 10). U stelde al 5 jaar te werken als polyvalente medewerker in verschillende dienstencentra van een zorgbedrijf te Antwerpen,

tegenwoordig met een vast contract voor onbepaalde duur (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 3-6). U verklaarde te hebben deelgenomen aan sollicitaties en examens met concurrerende kandidaten, dat u telkens opnieuw werd aangenomen op basis van uw werkervaring en goede werkreputatie alsook omwille van uw goed gedrag en zeden (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 6). U legde in dit verband de volgende stavingstukken voor: een vervangingsovereenkomst voor onbepaalde duur dd. 01.12.2015 tussen Zorgbedrijf Antwerpen en uzelf als bediende polyvalent werkmans in de keuken te WZC De Gulden Lelie Antwerpen, een brief met gelukwensen aan u voor de nieuwe job bij Zorgbedrijf Antwerpen en informatie over een onthaaldag op 19 januari 2016 en een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur dd. 09.02.2018 tussen Zorgbedrijf Antwerpen en uzelf als voltijdse bediende polyvalent werkmans te DC Hof ter Beke. Uw voornoemde verklaringen en door u neergelegde documenten doen echter geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud tot tweemaal dat hij de beelden van zeer jonge kinderen niet met opzet heeft opgezocht en via reclame heeft gekregen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 5 en 7), maar dit staat haaks op de informatie die terug te vinden is in het verslag van de gerechtsdeskundige, waarbij wordt gesteld dat verzoeker op zoek is gegaan naar dit materiaal, dit heeft aangeklikt, daar dit niet automatisch komt aanwaaien op ‘reguliere’ pornosites (Aanvullende nota, stuk 1, p. 7). Ook het onderzoek in het wetenschappelijk artikel gaat over een website met kinderpornografie waartoe men slechts toegang kreeg met een kredietkaart (Aanvullende nota, stuk 2, p. 6). Verzoeker blijft zich verschuilen in onwetendheid over de strafbaarstelling van de feiten, in minimalisering van de gepleegde feiten en het problematische aspect ervan, alsook in ontkenning van individuele verantwoordelijkheid en het bestaan van perverse persoonlijkheidstrekken. Het loutere gegeven dat verzoeker een kans op verbetering heeft gekregen door het uitstel van de tenuitvoerlegging van de straf die het Hof van Beroep heeft opgelegd en zijn tewerkstelling voor een zorgbedrijf gedurende ondertussen meer dan vijf jaar, volstaan *hic et nunc* niet om het oordeel van de Raad om te buigen.

In het kader van een beoordeling van het gevaar voor de samenleving en de link met de definitieve veroordeling voor het bijzonder ernstig misdrijf van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, is de Raad *in casu* van oordeel dat de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving, omwille van de gestelde daden waarvoor hij definitief werd veroordeeld, die worden gekwalificeerd als een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet en aldus in aanmerking worden genomen om over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 28 september 2012 toegekende vluchtelingenstatus.

In acht genomen wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat zich actueel een intrekking van de vluchtelingenstatus opdringt zoals bepaald in artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet.

2.4. Tot slot wijst de Raad erop dat een intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 14, lid 4, van de Richtlijn 2011/95/EU, niet tot gevolg heeft dat verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling verliest. In navolging van het Hof van Justitie wordt er een onderscheid gemaakt (HvJ 14 mei 2019, nr. C-391/61 e.a., overwegingen 98, 99, 100 en 110). Immers *“Zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève”* (overweging 99).

“Het is juist dat wanneer een lidstaat op grond van artikel 14, lid 4 of lid 5, van richtlijn 2011/95 beslist de vluchtelingenstatus in te trekken of deze status niet te verlenen, de betrokken derdelanders of staatlozen die status wordt ontzegd, zodat zij niet of niet langer alle rechten en voordelen genieten waarin hoofdstuk VII van die richtlijn voorziet, aangezien deze rechten en voordelen verbonden zijn aan die status. Zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève (zie in die zin arrest van 24 juni 2015, H. T., C-373/13, EU:C:2015:413, punt 71), hetgeen bevestigt dat zij, zoals de advocaat-generaal in punt 100 van zijn conclusie heeft beklemtoond, niettegenstaande die intrekking of weigering vluchteling in de zin van met name artikel 1, afdeling A, van dat verdrag zijn of blijven.” (overweging 100).

In verband met het verschil van de bescherming van het Vluchtelingenverdrag en van de Richtlijn 2011/95 stelt het Hof nog:

“Uit het voorgaande volgt dat personen die zich bevinden in een van de in artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 beschreven situaties, op grond van artikel 33, lid 2, van het Verdrag van Genève kunnen worden teruggeleid of uitgezet naar hun land van herkomst, en dit zelfs indien hun leven of vrijheid daar bedreigd zou worden, terwijl dergelijke personen niet kunnen worden teruggeleid op grond van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 indien zij daardoor het risico zouden lopen dat hun in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden. Ten aanzien van die personen kan in de betrokken lidstaat weliswaar een besluit tot intrekking van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 2, onder e), van richtlijn 2011/95 worden vastgesteld, dan wel een besluit waarbij wordt geweigerd deze status te verlenen, maar de vaststelling van dergelijke besluiten laat hun hoedanigheid van vluchteling onverlet wanneer zij voldoen aan de materiële voorwaarden om te worden aangemerkt als vluchtelingen in de zin van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, en dus in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève.”

In casu is de commissaris-generaal van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Ter terechtzitting van 13 december 2019 stelt de commissaris-generaal dat verzoeker als dusdanig nog wel erkend is als vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP